

Aleksandra Filipović

Serafina  
Krin

I SRCE SVETA

Ilustrovala  
Aleksandra Ilić

■ Laguna ■



*Iz mraka nastajemo, bez svetlosti nestajemo.*

# SADRŽAJ



1. Porodica Krin .....	11
2. Dan kada su čudovišta počela da nestaju	25
3. Vid .....	35
4. Tri prepreke i sudbina sveta .....	43
5. Persival je vezan za Vilinsko drvo .....	59
6. Močvara večne magle .....	76
7. U lavirintu .....	84
8. Sveznajuća hidra .....	94
9. Očna paprat .....	112
10. Okršaj u pećini .....	125
11. Kraj (Zasad) .....	143

DODATAK: <i>Izvod iz „Enciklopedije flore i faune Magovije“</i> .....	159
---	-----

<i>O autorki</i> .....	171
------------------------	-----



1.

## PORODICA KRIN



**T**og jutra ništa nije ukazivalo da će se u životu Serafine Krin uskoro sve promeniti.

Osvanuo je sunčan i topao dan, jedan od onih koji izgledaju kao da se u njima ništa loše ne može dogoditi.

„Paviljon!“, uzviknu Serafina, otvorivši oči.

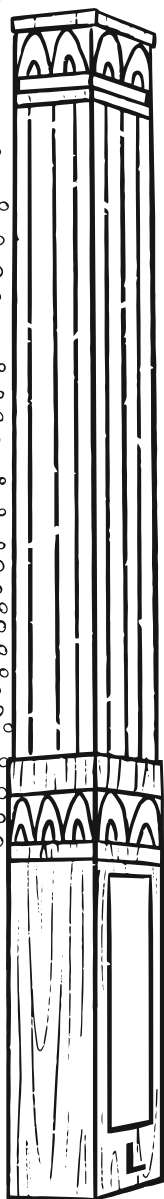
Iskočila je iz kreveta i brzo obukla omiljenu crnu zvonastu suknju i zelenu majicu sa oslikanim purpurnim perom feniksa. Stala je ispred ogledala. Sanjive oči različitih boja, jedno zeleno a drugo ljubičasto, posmatrale su je iz odraza u ogledalu. Uzbuđeno je pocupkivala dok je četkom prolazila kroz crnu kosu. Namestila je jedini ljubičasti pramen koji joj je padao preko čela i sklonila se od ogledala.

Obula je dokolenice sa zvezdama i crne cipele, i izašla u hodnik. Oslonila se o rukohvat i pogledala naviše ka vrhu kule u kojoj se nalazila laboratorija deke Helmera. Kroz šarene mozaike na prozorima probijalo se sunce. Nije čula ništa. Možda je deka još uvek spavao. Porodičnu kuću, vilu Krin, ispunjavala je tišina. Jedino je spolja dopirala tiha melodija koju je stvarao najstariji drvored u ulici. Otkako je znala za sebe, devojčica je uživala u nežnim vilin-skim melodijama koje su svojim granama svirale vilovrbe.

Serafina je niz stepenište pohitala u dvorište. Stepence bi krckale kada bi gazila po njima. Protrčala je kroz prostrani trem sa kamenim stubovima nad koji su se nadosile dve statue grifona, životinja sa glavom i krilima ogromne ptice, a telom zveri.

Zakoračila je na travu i ušla u dvorište puno drveća i zelenila. Rosa joj je skvasila cipele. Duboko je udahnula miris tek probuđenog bilja.

Znala je da je trebalo da u toku noći trojica duhova drvodelja, iz svoje radionice *Duh i drvce*, u njeno dvorište donesu raskošni paviljon. Otac ga je poručio za proslavu njenog dvanaestog rođendana. Za tri večeri u ponoć Serafina će, u paviljonu, ugasiti svećice na torti. U noći Serafinog rođendana bila je zakazana proslava sa mnogo zvanica.



I zaista, bio je tamo. Velelepan drveni letnjikovac. Serafina je zakoračila u njega i bledim prstima prešla preko fino izrezbarenih cvetica na jednom od stubova. Na četiri stuba ležao je polukružni svod sa ornamentima koji su podsećali na potoke. Majstori su uradili izvanredan posao. Devojčica je razgledala letnjikovac sa svih strana, a onda joj je pažnju privuklo nešto neobično. Čučnula je da bolje vidi. Duhovi drvodelje su u podnožje svakog stuba urezali po jedno slovo – *S, L, V, P.*

*Šta ova slova znače?*, zapita se Serafina i prstom uvrnu ljubičasti pramen kose kao i uvek kada bi intenzivno razmišljala. Međutim, nije mogla da se doseti.

Creva su joj zakrčala od gladi. Pridigla se, nežno dodirnula drvo koje je još mirisalo na daleke šume, a onda se uputila ka kuhinji.

U kuhinji je zatekla oca. Stajao je nad šporetom u oblaku pare iz tiganja. Nije primećivao da mu je karner

sa rukava bele košulje upao u tiganj. Dugačku srebrnkastu kosu vezao je u rep da mu ne bi smetala dok sprema doručak. Nosio je crvenu kecelju sa belim tufnama. Vilenjak Silvester Krin zamahnuo je tiganjem i u vazduhu okrenuo palačinku.

*„U početku žena mi je bila kao bombona. Sada je kao bombonjera“, vilenjakove zelene oči su svetlucale: „Tra-la-la, moja najslada!“*

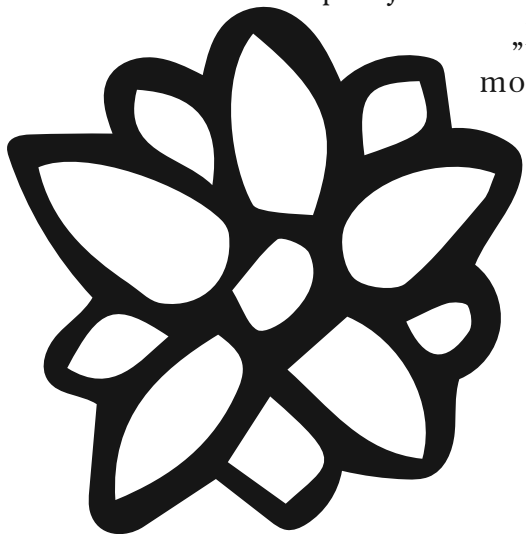
Serafina mu je pritrčala i snažno ga zagrlila: „Hvala ti, tata! Paviljon je čudesan!“

Silvester je zaklaparao prozirnim krilima i slobodnom rukom pomilovao ćerku po glavi: „Sve za moju jedinicu. Ali obećaj mi da sa dekom nećete ponovo u vazduh dići laboratoriju. Kućni budžet neće istrpeti još jedan vaš nespretni ogled! Tek sam isplatio dnevnicu duhovima drvodeljama za paviljon. A bile su prilično visoke.“

„Ne brini, tata, nećemo“, kaza Serafina.

„Znaš da je deka ozbiljan istraživač. A ja sam mu asistent.“

Silvester uzdahnula, pa gorko dodade: „Od deke



---

Helmera nema smetenijeg istraživača u Sumrakovcu.“

„Nemoj tako. Deka je najbolji istraživač u celom našem gradu. Ma, najbolji je u čitavoj Magoviji!“, devojčica u vazduhu napravi krug rukama. „Uostalom, nema potrebe da se brineš. Podigli smo sistem bezbednosti.“

Vilenjak je uzdahnuo još snažnije. Smatrao je da je stari veštac, njegov tast, bio sušta suprotnost sistemu bezbednosti. A udruženi, deda i unuka, predstavljali su katastrofu u najavi.

„Tata, idi na posao u fabriku bez brige. Vilinski prah se neće sam proizvesti!“

„Nije dovoljno otići na posao. Treba ga i prespavati“, vilenjak šaljivdžija se nasmeši i povuče se za šiljato uvo.

Bio je to znak između njega i Serafine koji je značio „volim te“. I ona učini isto.

„Doručak je spreman!“ Silvester na okrugli sto od grozomorne orahovine spusti tanjir pun palačinki. Sto zakuka:

„K U K U U U U U U U!“

Sto bi to učinio svaki put kada bi neko neoprezan na njega spustio nešto vruće.

„Izvini, Sofro!“, vilenjak ga pomilova i poče da duva u palačinke. Sto zvani Sofra uvređeno frknu.







Serafina namaza palačinku marmeladom, zagriže oveći zalogaj, pa srknu čaj iz šolje sa slikom psa.

Pas sa slike hrkao je na jastuku kraj stola. Krzno mu je bilo crno, samo je oko desnog oka imao svetlobraon krug, te je izgledao kao da nosi monokl. Ležao je na leđima, a sve četiri šape podigao je uvis. Glava mu je visila sa ležaja, a šiljate uši vukle su se po podu. Balavio je. Bio je veliki kao omanja stena. Neko bi pomislio da se zove Zver ili Tajson. Međutim, na prednjoj strani jastuka srebrnim slovima bilo je izvezeno:

*LŎKI*  
*(Pas i gospodin)*

Miris palačinki dotače mu nozdrve i on otvori oči boje tamnocrvenog granata.

„Oho-ho-ho! Palačinke, moje omiljene“, progovori pas. Potom se uspravi i lenjo protegnu.

„Tebi je svako jelo omiljeno“, nasmeši se Serafina.

„Nije svako. Ne volim granule sa šokantnim graškom.“ Loki napravi gadljiv izraz lica. „Fuj! Ime mu sasvim odgovara. Šokiram se svaki put kada ga probam. A mislim i da sam alergičan na njega. Stvara mi gasove.“

„Znamo.“ Silvester zapuši nos. „Sumrakovački ovčari su poznati kao rasa sklona gasovima.“

---

„Više od svega volim mortadelu“, pas se zamisli, pa pogleda u Serafinu. „Oh, kako su lepa ona popodneva kada nas dvoje odemo na obalu jezera i razmišljamo. Ti misliš o svojim pričama, a ja o hrani. Najviše bih voleo da imam bezgraničnu mortadelu, onu koju bih jeo a ne bih mogao da je pojedem. Trajala bi mi zauvek.“

Devojčica je tužno uzdahnula. Kada bi imala magiju, napravila bi svom voljenom ljubimcu tu bezgraničnu mortadelu o kojoj je maštao.

„Koja je tvoja najveća želja?“, upita pas devojčicu.

„Volela bih da imam magiju“, sneveseli se Serafina. „Kao mama i tata. Da mi se više niko ne podmeva i da me ne zove čudakinjom zbog toga što je nemam. Šta mi vrede sve one knjige o magiji koje sam pročitala kada ja sama ne mogu da je prizovem?“

Loki se dogegao do nje. *Klap-klap-klap*, čulo se kako mu nokti udaraju o pločice. Spustio joj je glavu u krilo, a devojčica ga je pomilovala. Čim je dotakla psa, raspoloženje joj se popravilo. Njen ljubimac je imao izvanrednu sposobnost da joj ublaži tugu. Bilo bi dovoljno da ga zagrlji i uvuče ruke pod njegovu toplo krzno, pa da se sve nedaće učine lakšim. Najsrećniji dan njenog života bio je kada je sa ulice spasla napušteno i prljavo štene sumrakovačkog

ovčara. A drugi najlepší dan bio je kada su joj mama i tata dozvolili da ga zadrži.

Serafina je premazala palačinku plavim sirom i pružila je ljubimcu: „Izvoli, moj Žderaču Svetova, Pakleni Nakotu i Neugodni Mirisu!“

Loki je halapljivo progutao hranu. Potom se zadnjom nogom počeo iza uva. Nije trebalo to da učini.

„Ovaj pas sigurno ponovo ima žderobuve!“, iza njih se razleže ženski glas.

Niko nije primetio kada se veštica Peregrina Krin spustila niz stepenice i stupila u kuhinju.

Loki povi uši i zacvile. Pobeže na jastuk i umiri se. Setio se prošlog puta kada je navukao žderobuve, pa ga je Serafinina mama celog potopila u nekakav mirisni rastvor. Tretman protiv žderobuva bio je mnogo grozan. Nakon njega, tri dana je mirisao na cveće. Gadi-  
lo mu se.



---

Jedva se suzdržavao da ne povrati. Nije prirodno da pas miriše na cveće.

Veštica Peregrina se, za onižu korpulentniju damu, kretala neobično tiho. Da nije bilo oštirih noktiju, koje je lakirala u ružičasto i kojima bi ponekad slučajno zagrebala po prozoru, zidu ili gelenderu, Peregrina bi se kretala gotovo nečujno.

Talasasta crna kosa padala joj je preko ljubičastih očiju. Oštri pramenovi mahnitali su oko glave kao da su imali slobodnu volju. Verovatno i jesu imali slobodnu volju. Sama je sebi bila najteža mušterija. A bila je toliko vešta frizerka da se na termin u njenom frizerskom salonu „Crna griva“ ponekad čekalo i mesecima.

Veštica je najviše volela da nosi ružičasta kimona od čudovišne svile. Ružičasta boja, doduše, nije bila mnogo popularna u Sumrakovcu, ali Serafinina mama na to nije obraćala pažnju. Negovala je svoj stil. Ni čudovišna svila nije bila preterano tražena tkanina, budući da je imala nedostatak. Mana čudovišne svile bila je - brbljivost.

„Serafina, namesti malo tu kosu! I ispravi čarape!“, doviknula joj je majka dok je, i dalje sanjiva, iz džezve sipala kafu u roze šoljicu od porcelana. „Pogledaj na šta ličiš! Kolena su ti uvek puna krasti i ožiljaka!“

„Šta fali krastama i ožiljcima?!“, namršti se devojčica. „Kruste na kolenima su znaci da nisam proćerdala dečje doba. One su dokaz dobro proživljenog detinjstva.“

„Uskoro ćeš biti mlada žena“, strogo reče mama. „Žena je rođena da...“

„Žena je rođena da ne sluša onoga ko kaže 'žena je rođena da...'“, prekide je Serafina.

„Pametnjakovićka moja“, nasmeja se tata.

„Kada 'pametnjakovićka' navrši dvanaest godina, počecu da je upućujem u tajne moga zanata. Neko mora da nasledi porodični frizerski salon!“

„Frizerka-firzerka!“, zakrešta veštičin kimono od čudovišne svile.

Peregrina prstom pokaza kimonu da začuti, pa reče ćerki: „Sređivanje frizura, krljušti i peraja čudovištima zahteva mnogo veština, znanja, čarobnih šampona, seruma i magije. Ne možeš ni zamisliti nesreću sirene kojoj su se školjke nahvatale po repu. A ako pritom ima i procvetale krajeve kose, uh, to je ceo dan mukotrpnog posla i utrošena čitava bočica balsama za opadanje školjki!“

Serafina se namršti.

„Jednoga dana bićeš izvrsna frizerka, baš kao što je tvoja mama, baš kao što je bila mama tvoje mame, baš kao što je bila mama mamine mame, i baš kao što je...“

---

„Dobro, majko, shvatila sam!“, prekide je Serafina. „Ma koliko plemenit porodični poziv bio, ne želim da budem isto što i moje pretkinje. Ja sam posebna ličnost i neću da budem frizerka!“

„Kako, kako?!“, ciknu veštica, a kosa joj se nakoštreši.

„Blasfemija!“, zakrešta kimono.

„To je nemoguće! Ti potičeš iz slavne loze veštica frizerki“, povika majka. „A šta bi ti, cenjena posebna ličnosti, želela da budeš?!“

„Pisac“, mirno kaza Serafina.

„Ma, ne budali, dete!“, zaprepasti se Peregrina. „Pisac je zaluđenik kome je nestvarni svet stvarniji od stvarnog.“

„Ko određuje koja je stvarnost stvarnija?! Možda je nestvarno stvarnije od stvarnog“, uzjoguni se devojčica. „Uostalom, i sama često pričaš o svetu ljudi, koji misle da čudovišta nisu stvarna. Da mi nismo stvarni! E, to je tek budalaština! To što one nesrećne ljude koji se susretnu s nama i progovore o tome proglaše blesavima, ne znači da ne postojimo!“

„Generacije žena iz porodice Krin razvijale su zanat, učile iz tuđih i sopstvenih grašaka da bi ti, draga kćeri, sve tajne našeg posla mogla dobiti na tacni. Ali tebi ni to, izgleda, ne odgovara“, majka nastavi po svom.



„Hoću da pravim sopstvene greške“, odvrati Serafina. „I u omaškama želim da budem originalna. Ako su greške samo moje, i uspesi će biti samo moji.“

„Dobro, Serafina, tvrdoglava si kao...“, progundala veštica.

„Kao tvoja majka“, prekide je Silvester.

Veštica ga je najpre prostrelila pogledom. Međutim, nije mogla dugo da se ljuti na svog nežnog i ponekad odviše popustljivog supruga. Nasmejala se i sela mu je u krilo. Silvester ju je zagolicao. Zakikotali su se kao tinejdžeri.

Serafina je dograbila crni ranac koji je bio okačen o naslon stolice i počela da pakuje knjige za školu. Otac ju je ovoga puta spasao. Međutim, znala je da majka neće lako odustati od svoje zamisli. Ali, tako joj feniksovog pera za pisanje, neće ni ona.

Najednom, snažna eksplozija potrese kuću. Loki zacvile i skoči pod sto. Serafina zakloni glavu rancom. Silvester zagrlji suprugu.

Sto zvani Sofra zakuka:

„KUKUUUUUUUU!“